

Karolja

Pokušavao je Vjetar pronaći svoj odraz hodajući po svijetu. Trudio se, silno se trudio dok na jednom tajnovitom mjestu, za vrijeme jedne od svojih tuga, nije susreo Vodu.

Voda zažubori: „Možda jesi nevidljiv, ali imaš snagu. Važno je imati snagu.“

Vjetar zastane i posluša.

„Sjećaš se kad si silovito puhao i nosio moje kapljice – tada si svojom snagom strpljivo oblikovao moje puteve i stvarao mjesta kojim danas tečem. Još uvijek ih oblikuješ i stvaraš.

Sjećaš se kada si lagano šaptao danima i umirio sve moje valove – tada si utješio sve moje nemire.

Sjećaš li se kada si samo šutio? Kada samo šutiš, znam da ćeš uskoro potražiti neko od mjesta sa svojim odrazom, i to me silno veseli. Veseli me kada mi dođeš, pričaš, šapućeš...”

Zamisli se Vjetar, na tren zastane, a onda se nasmiješi. Od njegovog smiješka Voda zaigra po površini i stvori niz malih predivnih valova. Voljela je Voda te njegove smjehove. Izgledali su predivno, kao da se mreška, kao da igra nekakvu igru. Pomisli tada Vjetar kako su baš valovi jedan od njegovih najdražih odraza i shvati da ne treba tugovati za svojom slikom. Bio je dio Vode i njezinih tokova, dio njezinih mirovanja i njezinih padova, njezinih kanjona, ali i njezinih ravnica i nizina. Bio je on dio i koječega drugoga, ali Voda, ona ga je podsjećala da je jak i često je kraj nje bio najispunjeniji.

I nije mu više bio važan odraz, samo je nastavio raditi ono što od uvijek vjetrovi najbolje rade – puhati.

Marina Marušić